

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis, Georgius Radovius, Iuris Doctor & Profess. Publ. Ad Exequias, quas Matronae Honoratissimae Christinae Carmonis, Viri ... Johannis Buecken/ per annos sic satis multos Vidiae, Liberi, nepotesque moestissimi Hodie paratas cupiunt, Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiose & peramanter invitat

Rostochii: Kilius, [1674]

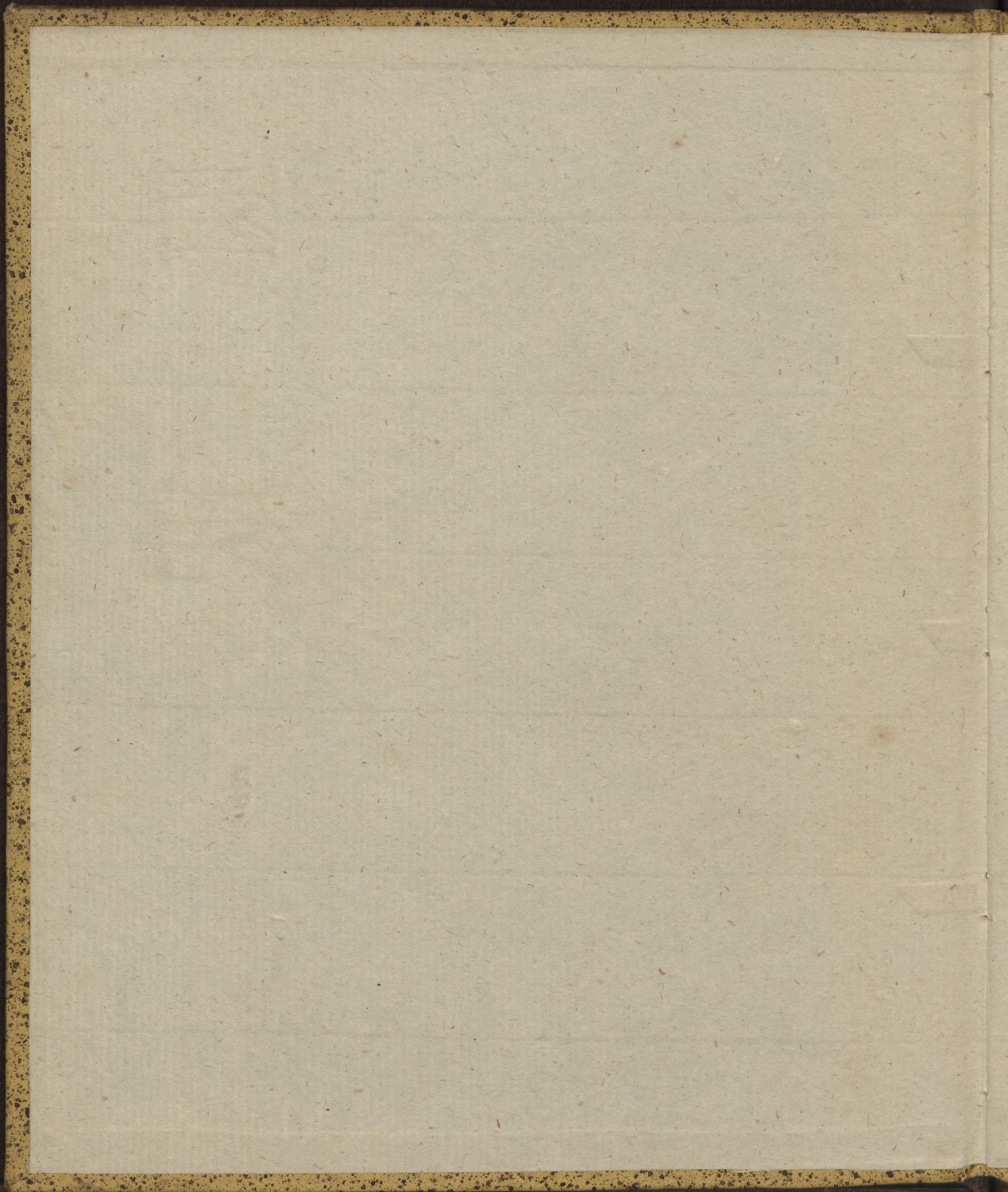
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn747423555>

Druck Freier Zugang

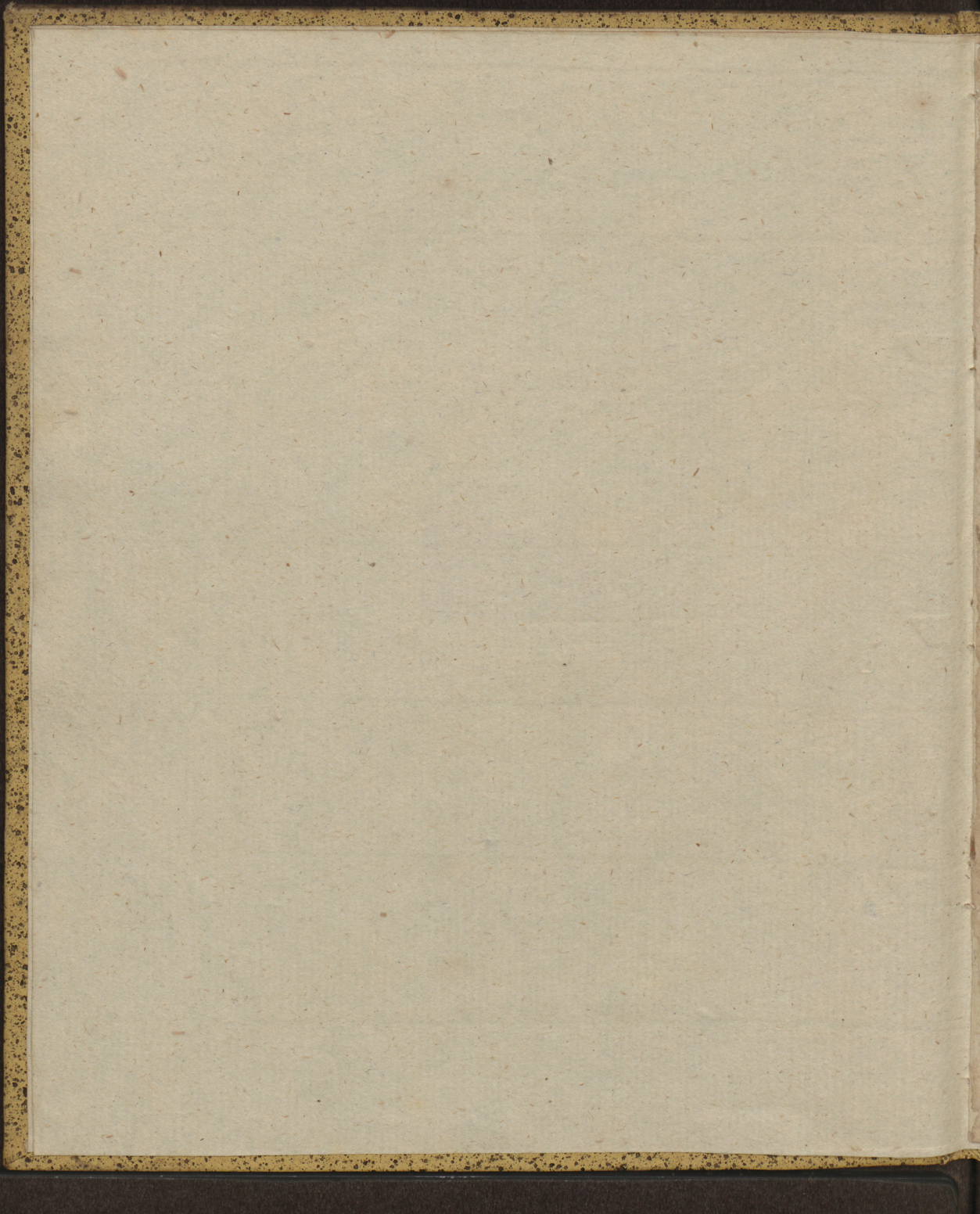

Radovius, G.,
in C. Carmon,
uxor. Joh. Buecken,
R. 1674.

45

Universitäts
Bibliothek
Rostock

75

101.

PROGRAMMA,

^{Quo}
RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,

GEORGIUS RA-
DOVIUS,

Doctor & Profess. Publ.

Ad Exequias,

quas

Matrona Honoratissima

CHRISTINÆ
CARMONS,

Viri & Mercatoris hujus Civitatis olim primarii

JOHANNIS Buecken/

per annos sic satis multos Viduæ,

Liberi, nepotesque mœstissimi

Hodiè paratas cupiunt,

Omnes omnium ordinum Cives Aca-
demicos officiose & peramanter invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

45

Non minus vera, quam misero-
rum auribus grata vox est: *Mors omnia
solvit.* Quicquid in hac mortalitate
hominibus accidere solet, siue felici-
tatis speciem habeat, siue calamita-
tum nomine veniat, id omne, si non
citius, morte tamen finitur; quamvis
curatius humanam rem contem-
planti, major miseros quam for-
tunatorum occurreret numerus. Ali-
um namque dura egestatis necessitas ad ultima compulit, ad-
eò ut ipsi non superstit, nisi solum mortis auxilium; Alium,
forte suã alias contentum, tentationes, odia & persecutiones
inimicorum in numerum abjectissimorum detrudunt. Alios
longinqua & molesta vis morbi corripit, qui simul cum cor-
pore adeò frangit feroces spiritus, ut majus mortis, quam sa-
nitatis desiderium faciat; Ut taceam famem, sitim, frigus,
fastidia, aliaque malorum genera, quæ miseros omnino red-
dunt homines & vitam acerbam. His igitur non dubito opta-
tam venire mortem, quin potius illam exosculentur ceula-
borum finem ac miseriarum clausulam. Bona enim mors est
homini, quæ vitæ extinguat mala; & humanam vitam quidam
hac in reselicem prædicat, quod à Deo fatali corporum inte-
ritu multata sit. Nisi in sacris legerem, Deum longævam
vitam in præmium proposuisse, non me poeniteret illius Plinij

senten-

sententiæ, naturam nihil hominibus, brevitatè vitæ, præstitisse melius. *Quid enim est diu vivere, verba sunt Augustini, nisi diu torqueri & malos dies malis diebus addere?* Hinc mors piorum lucrum dicitur *Philip. 1. vers. 21.* Illud certum est, quod quanto longius spatium in hoc mundi theatro conficimus, tanto plura mala videmus, tanto plura mala facimus, tanto plura mala patimur. Quid enim vita, nisi confusionis vallis, carcer afflictionis, perpetua & ab exilio parum distans peregrinatio, periculosa navigatio, mala denique mansio? Unde mortem miseri intuentur, ut accelerationem glorificationis, finem carceris, ac peregrinationis, portum navigationis, felicitatis portam, & vitæ æternæ januam. E contrario reperias aliquos, quorum auribus ingrata prorsus ac terribilis illa vox accidit: Mors omnia solvit. Nimirum sunt, quibus quædam felicitatis species dulcedinem vitæ inspiravit, divitiarum affluentia, honorum fastigium, voluptatum illecebræ, quibus capti aliud non agnoscunt bonum. Omnes hi æternam sibi vitam in hac terra optant, nihilque magis metuunt, quàm ne mors nimis matura eos de possessione tam desideratarum rerum dejiciat. Attamen & his parendum est necessitati, quamvis ægrè sequantur trahentia fata. Scitissimè dixit quidam, contrà cætera omnia tutum aliquid inveniri posse, contrà mortem omnes nos habitare civitatem non cinctam muris. Qui, si ad animum admitterent hujus terræ inconstantiam, & quod in illâ nulla jucunditas sine mœrore, nulla suavitas sine dolore sit, quod omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne denique quicquid delectare potest, molestum sit, non ita, puto, mundanis hisce, ac temporariis bonis delectarentur, ut cœlestia & æterna illis non præferant. Adeat saltim, quisquis dictis fidem denegat, sepulchra & urnas divitum, potentiorum ac in dignitate positorum Virorum, non inveniet purpuram, divitias, potentiam, sed eorum loco putrida ossa, vermes
fol 2 & pulve

& pulverem. Sic mors omnia solvit. Est tamen aliquod, in quod illa sibi non arrogat potestatem, & quod post hanc vitam vivere non desinit, fama scilicet & bene actæ vitæ gloria, nec enim videtur mori, cujus fama vivit. Mors hominis, inquit Cicero, terribilis est iis, quorum cum vitâ omnia extinguuntur, non iis, quorum laus emori non potest. Justa hodiè persolvimus, Cives optumi, Matronæ Clarissimæ, quæ vitam ita transegit, ut mortem non timuerit, cujus corpus, non famam, terra hodiè obruet. Egregiam ejus animi pietatem, vitæ innocentiam, morum probitatem historia vitæ ejus testabitur, quam, prout communicata nobis est, hic attexere non erit non operæ pretium. Nata igitur est piè defuncta CHRISTINA CARMONIA anno 1617. die 8. Septembr. patre JACOBO CARMON, Cive & Mercatore hujus urbis primario florentissimoque; Matre vero MARGARETHA Siebethen/eximio sexus sui ornamento. Avus paternus ejus fuit Eximius atque Honoratissimus WOLTER CARMON, ex Nobilissimâ in Britannia familiâ ortus, sed ex more illius Regni à primogenito bonis ac possessionibus à Patre relictis, exclusus animum mercaturæ appulit, Negotiatoremque, dum vixit, egit industrium. Avia paterna Nobilissima ISABELLA Nambsen / Practici cujusdam celeberrimi filia. Avum maternum laudat HENRICUM Siebeth / Nobilem Livonium, & Potentissimo Poloniæ Regi è servitiis. Aviam maternam CATHARINAM Frössters. Hoc sanguine Clarissimorum creta Maiorum pietissima b. m. Matrona, postquam per sacrum baptismatis fontem renata Christianæ pariter ac Christianæ nomen assumpsisset, laudabilem egit infantiam, crescentibusque annis omnes, sexum suū, decentes virtutes, probitas atque pietas, in eâ creverunt effulseruntque. Nec mora, cum insuper humilitatis ac frugalitatis in re domestica gloriam captaret, facile sibi conciliavit amorem Viri Eximii atque

atq; Integerrimi JOHANNIS BURII, Civis ac Aromatarii apud nos industrii, atque Templi Jacobæi Præfecti fidelissimi. Hunc igitur sibi elegit unicæ vitæ focium anno 1636. 25. Septembr. Conjugium fuit amabile, mirificè concors, ac discordiarum expers, sed & multa satis prole fœcundum. Ex marito quippe genuit septem omnino liberos, duos sc. filios, JOHANNEM & JACOBUM, quinque verò filias, nomine MARGARETHAM, ANNAM MARIAM, ANNAM SOPHIAM, CHRISTINAM, & ANGELAM ELISABETHAM, quorum è filiis maximus natu, & è filiabus CHRISTINA in ipso ætatis flore vitam cum morte commutarunt: reliquis per Dei gratiam superstitis, ac tristia dilectæ matris funera acerbo luctu prosequentibus solatiū ac latam rerum vicissitudinem ex animo precamur. Nec hic prætereundum, Defunctam nostram ex MARGARETHA unum vidisse nepotem JACOBUM, unamque neptem CHRISTINAM, quos genuit ex VIRO Amplissimo & Prudentissimo DN. HENRICO RIDEMANNO, Senatore Rostochiensis dexterrimo, quem maritum factorum] benignitas ipsi anno 1662. dederat. Ceterum & ipsa insequenti anno 1663. cum summo moerore experta est, quàm felicitas mortalium infirmo sterculo, & quàm sit omnium rerum vicissitudo. Dum enim in medio felicitatis cursu esse videbatur, ipsi morte eripitur dulcissimus Conjunx, ipsaque relinquitur tristissima Vidua, ac quatuor impuberum liberorum infelicioꝝ curatrix. Non tamen plane abjecit animum sed contra adversitates, quæ talem vitæ statum nonnunquam concomitantur, ex verbo Dei se munivit, dulcissimæque æternæ vitæ spe, temporariæ hujus ærumnas egregiè superavit. De cetero magis notum est, quam

ut multis prædicetur, eam Christianam vitam, ac sum-
mum pietatis studium sectatam esse, pretiosum verbi
divini thesaurum dilexisse, sacris concionibus frequen-
ter interfuisse, & domi liberis vitæ sanctitatem & inno-
centiam inculcasse. Erga egenos & miserabiles munifi-
cam se gessit, nec prætermisit occasionem illis pro viribus
benefaciendi. Cum proximo, quantum in se fuit, pacatè
vixit, & si quando in simultatem inciderit, placabilem
se monstravit, quin & non longe ante obitum omnibus
offensas suas remisit. Durante viduitatis tempore fre-
quentibus morbis conflictata est, adeò ut vix integræ sa-
nitatis dulcedinem gustaverit. Sed aggravante indies
malo, 8. Januarii anni præsentis correpta febris, accersit
Virum Excellentissimum atq; Experientissimum DN.
JOHANNEM BACMEISTERUM, Med. D. ejusdemq;
pariter ac Superiorum Mathematicum Professore Ce-
leberrimum, Collegam, Amicum ac Compatrem no-
strum honoratissimum, cujus, de genere morbi, judici-
um huc apponere lubet. Triennium ferè est, inquit,
ex quo jam pie functa Matrona honestissima, Vidua BU-
KIANA, de tussi, defluxionibus catharrois pulmones
irritantibus atq; lædentibus, difficili respirazione, mem-
brorum lassitudine & coniuncta putrida hectica febris
conqueri cæpit. Vocatus in consilium, nihil eorum
intermissum quæ vel catharrum sistere, revellere, de-
rivare, concoquere, materiamque in pectore collectam
quovis modo ad expectorandum præparare ac vehe-
mentiore tussim mitigare poterant; nec frustra pro-
sus, cum subinde non levis convalescentiæ spes appa-
reret. Sed uti plerumque in talibus fieri solet, ex-
pugnari penitus malum, quod funestas in his radices
egerat, accedentibus præprimis curis & mœroribus, tum
humi-

humidum radicale, tum calidum nativum sensim sensimque exhaurientibus, non potuit; tandemque in veram tabem, quæ lento gradu ad mortem deducere solet, degeneravit. Et quamvis per biennium ferè medicamentorum auxilio ægram sustentatam miseram trahere vitam passa sit, invaluit tamen tandem vis morbi & quidem ita, ut neque naturæ vires oneri huic sustinendo nedum vincendo pares essent, neque medicamentorum præstantia hostem ferocissimum ac validissimum posset debellare; atque sic placidè in Domino obdormivit. Hactenus Medicus. Antequam tamen animam redderet, de ejus curâ unicè sollicita 17. Februarii advocavit Admodum Reverendum & Excellentissimum D. N. ENOCHUM SVANTENIUM Theologiae D. & P. P. Ecclesiastem ad D. Jacobi fidelissimum, Collegam nostrum honoratissimum, eique cum summâ contritione & fide peccata sua confessa, absolutionem, ac deinde corpus ac sanguinem JESU CHRISTI, mellitissimum animæ epulum, impetravit. Illud singularis devotionis documentum sit, quod statim in hæc verba irruerit: *Heut ist diesem Hause Heyl wiederfahren. Gott sey gelobet / und gebenedeyet / daß Er mich selbst hat gespeiset.* Sed & in tam piis cogitationibus continuavit ad extremum usque vitæ halitum, & cum verba deficerent, suspiriis ab imo pectore deductis desiderium mortis & æternæ vitæ testata est. Tandem exhalavit animam inter astantium amicorum & liberorum preces atque lachrymas, inter septimam & octavam vespertinam, ætatis anno 56, mense 6, septimana 2. & die 6. Hæc mors sicut toti Civitati certissimæ mortalitatis exemplum exhibet, ita liberis aliisque sanguine junctis mœroris præbet materiam. Sed hi justum alias dolorem
miti

mitigabunt, si cogitent Domini hanc esse voluntatem, qui in regnum cœleste elevavit in his terris afflictam animam, & exturbis in quietem, ex miseriarum valle, in omnibus bonis perpetuò circumfluentem Paradisum, evexit. Quid, quæso, in mundo hoc tempore aliud est, quàm intus pugna, foris omne genus calamitatis? Quis ignorat bella horrida, exilia, direptiones & exustiones urbium, tot hominum cædes? His malis jam obruitur mundus, quibus alii, proh dolor! pendè immergi jacent, alii vicini, & nisi Deus clementer avertat, horridi martis rabiem sunt experturi; ut taceamus avaritiam, impudicitiam, iram, ambitionem, aliasq; animi pestes, carnalia vitia & illecebras seculares, cum quibus nobis est assidua & molesta congressio atque luctatio. His aliisque mille calamitatibus subductam esse Defunctam nostram, solatio esse poterit illis, qui familiari hocce funere tristantur. At nostrum quoque est Cives Academici, ut promptissimo affectu, alioque, quo possumus, modo, dolorem eorum leniamus. Fiet hoc ipsum, si hodierno die exequialia sacra frequentes peragamus, exuviasque honoratissimæ Matronæ ad conditorium comitemur. Idque ut omnes, qui jurisdictionem nostram agnoscunt, facere non graventur, peramanter rogamus & hortamur.

*P. P. sub sigillo Rectoratus die XXVII. Februar.
ANNO M. DC. LXXIV.*

**Conventus fiet in Templo Jacobæo
circa horam Iam pomeridianam.**

humidum radicale, tum calidum nat
simque exhaurientibus, non potuit; ta
ram tabem, quæ lento gradu ad mort
let, degeneravit. Et quamvis per bien
camentorum auxilio ægram sustentat
here vitam passa sit, invaluit tamen tan
quidem ita, ut neque naturæ vires one
do nedum vincendo pares essent, neq
torum præstantia hostem ferocissimum
posset debellare; atque sic placidè in
mivit. Hactenus Medicus. Antequam
redderet, de ejus curâ unicè sollicita
vocavit Admodum Reverendum & E
D.N. ENOCHUM SVANTENIUM
& P.P. Ecclesiam ad D. Jacobi fide
gam nostrum honoratissimum, eique o
tritione & fide peccata sua confessa, a
deinde corpus ac sanguinem JESU
tissimum animæ epulum, impetravit.
devotionis documentum sit, quod ita
irruerit: *Heut ist diesem Hause He
Gott sey gelobet / und gebenedeyet
selbsten hat gespeiset.* Sed & in tam pi
continuavit ad extremum usque vitæ
verba deficerent, suspiriis ab imo pecc
fiderium mortis & æternæ vitæ testata e
halavit animam inter astantium amicor
preces atque lachrymas, inter septima
spertinam, ætatis anno 56, mense 6, sep
Hæc mors sicut toti Civitati certissima
emplum exhibet, ita liberis aliisq; sang
roris præbet materiam. Sed hi justur

